

Eva var över på andra sidan

Eva Bergström var en vanlig sekulariserad tjej med många intressen. Gud hade hon inte en tanke på, det fanns ju så mycket annat att upptäcka. Men efter en elolycka lämnade hon kroppen en stund och kom till en annan värld. Efter den upplevelsen tog hennes liv en annan vändning.

Eva Bergströms vackra, uttrycksfulla ögon lyser, när hon beskriver skillnaden mellan förr och nu i sitt liv. Hon hade en traumatisk uppväxt och rotlösheten tog hon med sig ut i livet. Hon visar mig ett foto av hennes tidigare jag. Det fotot har inte mycket gemensamt med den varma, empatiska kvinna hon framstår som i dag.

– Jag var en elak och hemsk person på den tiden, med kalla ögon och kall blick. Mitt hjärta var hårt, jag hade en tuff attityd, svor mycket och tänkte mest på mig själv. Gud hade nog försökt knacka på dörren sedan jag var liten, men jag tyckte kristna såg så tråkiga, trista och gråa ut. Jag ville inte ha ett sådant tråkigt liv, jag ville ju bli lycklig...

Den elfte augusti 1999 är en vattendelare i Eva Bergströms liv. Datumet sitter väl inpräntat i Evas medvetande, för den dagen blev början till en helt ny livsinriktning. Hon bodde då i Norge och jobbade i en reception. Byggjobbarna i företaget tyckte att det var det var en lämplig uppgift för tjejerna i receptionen att ta hand om disken. Den tuffa Eva höll inte alls med om detta.

– Jag förde en ojämn kamp med jobbarna om att de själva skulle sätta in sina koppar i diskmaskinen. Men när det var slut på alla rena koppar tog jag ändå motvilligt hand om disken. Det var något fel på kontrollpanelen på diskmaskinen och det hängde lösa sladdar vid strömbrytaren. Vattenkranen stod på, och jag var blöt om händerna. Då ringde det ute i receptionen.

Eva hade flera gånger påtalat att diskmaskinen måste åtgärdas. Men alla hon pratat med hade bara ryckt på axlarna och avfärdad henne. När telefonen ringde blev Eva stressad och trevade efter den trasiga strömbrytaren. Då kom hon åt någon av de lösa sladdarna med sina våta

händer, och fastnade med fingrarna i maskinen.

– Efter ungefär en minut lyckades jag få loss handen med hjälp av min andra hand, men jag kände en enorm smärta. Jag gick tillbaka till receptionen och kände att jag från och till tappade medvetandet korta perioder. Handen svällde upp till en boll och jag kunde inte hålla pennan.

Då kommer en elektriker förbi och han är den förste som ser allvaret i situationen. Han inser att Eva fått ström i sig och att hon måste komma till sjukhus så fort som möjligt. Evas chef inser slutligen allvaret och erbjuder sig att skjutsa henne till vårdcentralen. Men Eva försökte verka oberörd mitt i den skruvade situationen och sa att hon kunde ta bussen.

– Jag steg på bussen i min Securitasuniform och kände hur hjärtat slog oregelbundet. Busschauffören noterade snart att jag inte såg ut att må bra så han åker bara förbi alla hållplatser för att så snabbt som möjligt ta mig till vårdcentralen.

Den handlingskraftige bussföraren har tagit kontakt med läkarcentralen och när bussen kommer fram står en läkare och väntar. Han tar ett snabbt EKG, konstaterar hjärtflimmer och sätter Eva i en taxi till akuten. För Eva själv försvinner den vanliga världen och hon upplever att hon befinner sig i en helt ny tillvaro.

– Jag upplever att jag går på en väg som slutar i ett ljussken. Överallt runt omkring mig hör jag musik, en typ av himmelsk musik. Jag har jobbat på Operan och gått på många konserter men jag hade aldrig hört något liknande förut. Det finns inga ord för det.

Eva såg ett gigantiskt ljussken och ville hoppa in i det, när hon hör en röst som säger. 'Nej, det är för tidigt, du måste tillbaka, för du har en uppgift att utföra'. När hon tittade neråt såg hon jorden som en blå-grön liten boll, som man brukar se på filmer från rymdfarkoster.

– Mitt i allt detta vaknade jag upp på akuten, och hade elektroder kopplade överallt på kroppen. Personalen grät när jag kom tillbaka till livet, och jag har aldrig fått så många pussar och kramar av för mig främmande människor. De kunde inte begripa hur jag överlevt.

Efter en omtumlande upplevelsen gick det en tid, och Eva kom hon in på en konstskola. Där upplevde hon en sådan kontrast till den rena värld hon sett en glimt av, att hon kände att hon inte ville leva längre. Hon fattade ett drastiskt beslut att svälta sig till döds. När hon låg där mager och försvagad såg hon Jesus stå i rummet.

– Han gjorde klart för mig att det nu var allvar, det gällde liv eller död, och jag insåg att jag måste ta vara på chansen och välja livet. Jag fick kontakt med en frikyrkoförsamling och ville döpa mig för att begrava det gamla livet. Domet var som en andlig blodtransfusion för mig och jag ville att pastorn skulle hålla mig under vattnet länge, och jag kände Guds kraft så starkt.

Efter dopet blev Eva Bergström medlem i församlingen, men tyvärr försökte man där i sin välvilja att offentligt forcera fram andliga erfarenheter hon ännu inte var mogen för. Det gjorde att Eva, som fortfarande hade många inre sår, kände sig kränkt, och lämnade församlingen.

– Jag slutade aldrig tro på den treenige Guden och hade en personlig relation med Jesus i bönen. Jag upptäckte Bibeln jag köpt och ställt i bokhyllan och började fascinerat läsa den i cigarettidimmorna, för jag rökte mycket på den tiden, och jag började gå i kyrkan. Men jag levde inte som en kristen, och hade några verkligt jobbiga år.

Under den tiden blev Eva gravid, och fick kämpa en tuff kamp med de norska myndigheterna för att få föda och sedan ta hand om sin dotter. Dottern visade sig nämligen ha en udda diagnos, som gjorde situationen extra jobbig. Evas långa väg till frid, harmoni och trygghet har därför varit långtifrån spikrak. Men efter flytten tillbaka till Sverige för tre år sedan, gick hon en tid på bibelskola i församlingen Arken. Där fick hon hjälp att kapa banden till allt elände, som löpt genom flera generationer bakåt.

– Den väg jag gått de senaste åren har varit en förlåtelsens väg, då jag fått ta itu med hämndlystnad, avund och bitterhet i mitt liv. Varje dag väljer jag att förlåta dem som medvetet eller omedvetet försöker göra mig illa. Nu har jag en trygghet och frid som jag aldrig haft förut och växer långsamt in i en församlingssamfund. På dagarna går jag lärjungaskolan i Klara kyrka och mycket har lagt sig tillräta för mig och min dotter.

Intervju: Börje Norlén